

ויקרא תשפ"ג גליון קמח שנה ד

מליצי יושר

זרע שמשון

רבי שמשון היים
ב"ר נחמן מייכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמיא ועיניכם תראנה בנים
ובני בנים כשתילי ויתם סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומחוני טב.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הגה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המשתדלים והמסייעים
בהוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורגשטיין זצ"ל:
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקווינלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימינים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמכם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שומע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמכם
לשוב להם כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבשו בי תומכי.

אתון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגנשטערן זצ"ל
בהספדו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסיע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

בן לאשרי

רבי יצחק ב"ר אשר
אנשיל הוברמן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נזר בכל יום על כל אלה שיעייש
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי זוכה ליר"ש,
הצלחה בכל טוב, בזה ובבא,
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

חזון יחזקאל

רבי יחזקאל ב"ר מרדכי
זלמן אברמסקי זצ"ל:
הג"ר שלום אייזן זצ"ל בעת
הספרו בשעת הלוייה הכריז:
נצטרתי מאת רבינו זצ"ל לפרסם,
שהבטיח שימליץ טוב לכל מי
שילמוד בספריו, וכן ימליץ טוב
לכל מי שיפיץ את חידושי תורתו.
(רבבות אפרים אורח ח"ב עמוד
רמ"ח, מלך ביפו פרק מ"ב).

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב? פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה? פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען? פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

ווייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען

וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,

און ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל, וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר

פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס ז"ע

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר. יש לדקדק מדוע הוזכר כאן המקום שמשם דיבר הקב"ה עם משה, ולא מצינו בשאר מקומות בתורה כן. ויש לבאר ע"פ מה שידוע דקודם חטא העגל עדיין לא נתגלה הכח של תשובה, ואז היה הסדר ד'נפש החוטאת תמות', ורק לאחר חטא העגל ותפילתו של משה, נתגלה כח התשובה, ועל כך מרמז תיבת 'משכן' (ע' רש"י ריש פרשת פקודי), על שם שעתיד להתמשכן על עוונותיהם של ישראל, והמשכן אף מעיד על מחילת העון, דהא גופא שעתיד להתמשכן, זה עצמו מוכיח שהיה כאן מחילה על החטא, כי אם לא היה מחילה, לא היה מועיל להחריב את המשכן, אלא החוטאים היו מחויבים מיתה. ובה מובן מה שהוזכר כאן 'מאהל מועד', כי בפרשה זו נכתבו הלכות קרבנות חטאות ואשמות, ולכך רמזה התורה שכל זה התחיל רק לאחר הכפרה על חטא העגל, וזה נרמז בתיבות 'אהל מועד', שמאותה עת שנקראת 'אהל' מלשון עראי, והיינו משום שהוא עתיד להתמשכן בכדי שיהיה כפרה לישראל, רק אז נקבע והתחדש כפרה ע"י קרבנות.

ולפ"ז יש לבאר מדוע בפרשת יתרו כשנצטוו על בניית המזבח, כתיב 'וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך', ולא הוזכר כלל מענין החטאות והאשמות. והיינו משום שלכתחילה לפני חטא העגל ובקשת משה עבור ישראל, עדיין לא היה דרך של כפרה ללא מיתה, ולא יכלו להתכפר ע"י קרבן, ורק לאחד שהתקבלה תפילותיו והפצרותיו של משה נסללה דרך של כפרה, דרך בעת שנעשה 'אהל מועד' מלשון עראי, אז דייקא נצטווה על ענין חטאת ואשם. (זרע שמשון פקודי אות א').

כפרה של קרבנות. בירושלמי (ר"ה פ"ב ה"ה) דרשו בענין כפרת הקרבנות הפסוק (שמואל א' ג'יז): "אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה עד עולם", רב כהנא אמר בזבח ובמנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר הוא בתפילה. והקשה בספר עשרה מאמרות

תולדות האבני נזר ז"ע

היה ממועט באכילה כדי שלא יצטרך להרבות בשינה, שהאכילה מזביחה לידי שינה, והשינה גוזלת מזמן הלימוד. וכשהיו מפצירים בו לאכול עוד מעט, כי היה טועם מן האוכל רק משהו מן המשהו, היה מומאן, ואומר: הגם שאני צריך לאכול עוד, אבל מה ארויח מזה, אם אוכל יותר, אצטרך גם לישון יותר, ואימתי אלמד?

מורגל היה בפיו לומר: כל ענין השינה אינו אלא כדי לעכל את האוכל, וכל הממועט באכילה, ירויח את זמן השינה.

וכך היה סדר יומו במשך מעט לעת, היה ישן בלילה כשתי שעות עד חצות, ובחצות היה קם והיה לומד עד שהאיר השחר.

הוא היה אומר שהלימוד אחר חצות הלילה חביב עליו מאד, כי בני הבליעל כבר עשו ומלאו את תאותם, והאור נקי, דבני אדם ישנים ואינם מבבלבלים אותו במחשבותיהם הפגומות. ואז היה גם כותב את תשובותיו לשאלות בעניני הלכה, וקודם אור היום היה לומד ספרי קבלה, וכשהאיר היום התפלל, ואחרי התפלה למד עם בני הישיבה עד שעה שתיים בצהריים, אז היה טועם דבר מה לאכול, ואחר האוכל היה חוזר לשעוריו עד תפלת מנחה.

בין מנחה למעריב היה מקבל אנשים, ואחרי מעריב שוב לומד, וכך חוזר חלילה. (מגדולי התורה והחסידות ח"ה).

יפה כל כך לבדיקה כמו משתחשך הלילה, דכל מה שמחשיך יותר, אור הנר יותר יפה לבדיקה, וא"כ לא סגי בהך טעמא, דא"כ טפי הוי ליה לקבוע זמן כשתחשך הלילה ממש שלא יהא שום אור, שאז אור הנר יותר יפה. ועל זה צריך לטעמא דבתחילת הלילה בני אדם מצויים בבתיים ואור הנר כבר הוא יפה לבדיקה, ולא משגחנין להמתין עד שיהא יפה יותר, כיון דאז יש לחוש שלא יהיו מצויין בבתיהן כמו בכניסת הלילה, כדאיתא 'צא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב', וכדאיתא נמי בברכות (דף ד.) אדם בא מן השדה בערב נכנס לבית הכנסת אם רגיל לקרות וכו' והיינו צאת הכוכבים וכו', א"כ יותר טוב לקבוע בתחילת כניסת הלילה. (מגן האלף סי' תל"א סק"א).

לע"נ הגר"ר יעקב ב"ר ב"ר מין קמנצקי זצ"ל יא"צ כ"ט אדר

הקטר אימורים ואברים ביום. כתב הרמב"ם (מעשה הקרבנות פ"ד ה"ג) וז"ל: אל"פ שמתר להקטר אימורים ואברים בלילה, אין מאחרים אותם לדעת, אלא משתדלים להקטר הכל ביום, שחביבה מצוה בשעתה, שהרי הקטר אימורים ואברים אל"פ שכשרים בלילה דוחים את השבת בזמנם, ואין מאחרים אותם למוצאי שבת, עכ"ל.

וכתב האבני נזר (או"ח סי' כ"ג) דהמקור שחיוב גמור הוא להקטר אברי עולת תמיד ביום, הוא מדכתיב "את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים", ועשייה זו היא אף ההקטרה.

וז"ל: אף דהקטר כשר כל הלילה, היינו שאין האברים נפסלים בשקיעת החמה, אבל מ"מ חיוב גמור להקטירם ביום, דהא כתיב "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני בין הערבים", והאי "תעשה" קאי גם אהקטרה, שהרי אמרו ביומא (דף לג:) דעל אברים נאמר בהם "בוקר" אחד.

אך דמכל מקום הואיל ואינו חובת ציבור בעצמותם שיקטירם תמיד ביום, שהרי אם נאבדו אין חייבים באחריותם, רק חובת האברים, והאברים מצותם גם בלילה, לכן ה"א שאינו דוחה שבת, לולא שגילתה תורה שבת בשבתו על עולת התמיד, דמשום החיוב לתחילה דוחה שבת.

ולפי מה שכתבתי דחיוב גמור להקטר האברים ביום, משום דכתיב "את הכבש האחד תעשה", והאי תעשה אהקטרת האברים נמי קאי, ממילא נשמע דהוא הדין שמחויבין להקטר אברי תמיד של שחר בבוקר, ושל בין הערבים בין הערבים, שהרי כתיב "את הכבש אחד תעשה בבוקר, ואת הכבש השני תעשה בין הערבים".

חטאת ועולה. איתא במס' זבחים (דף פט.): דם חטאת קודמת לדם העולה,

אברי עולה קודמים לאברי חטאת. וכמו שכתב הרמב"ם (פ"ט תמידין ומוספים ה"ה) וז"ל: [זורקין] דם החטאת קודם לדם העולה, מפני שדם החטאת מכפר, [ומקטירין] איברי עולה קודם לאימורי חטאת מפני שהעולה כולה לאשים, עכ"ל. הרי דבקרבת חטאת, העיקר הוא הדם, ולכן הוא קודם. ואילו בקרבן עולה, העיקר הוא הקטרת האברים, ולכן הוא קודם.

וצריך להבין, הלוא קרבן חטאת בא על מעשה עבירה, ואילו קרבן עולה בא על מחשבה, ודם הוא הנפש שהיא פנימית, כמו המחשבה שהיא פנימית, ואילו האברים שהם חיצוניים הם דומים למעשה - הגוף. וא"כ איך הדם עיקר בחטאת, אל"ג דעיקר החטא היה במעשה. ואילו האברים עיקר בעולה, אל"ג שעיקר החטא היה במחשבה, הרי הדין נותן שיהיה להיפך. אך האמת הוא, שהתיקון צריך להתחיל ממקום שלא נפגם ל"כ, ומשם יבוא התיקון למקום הפגם ממילא², ומשום הכי בחטאת שהמחשבה לא נפגמה כל כך כמו כלי המעשה, לכן עיקר התיקון צריך להיות בפנימיות

א וכו"כ המאירי (מגילה כא.) שעיקר מצותם ביום.
ב וכו"כ בשם משמואל (פ' אחרי, שנה תרע"ז) וז"ל: הגיד כ"ק אבי אדומ"ר זצלה"ה, שלעולם מתחילין לתקן בדבר הקל, ומן הקל יבוא אל החמור.

שלכאורה עיקר הדיוק הוא ממה שנאמר בפסוק שאינו מתכפר בזבח ובמנחה, א"כ מדוע סיים 'אבל מתכפר הוא בתפילה', שלכאורה היה צריך לדייק שמתכפר הוא מי שמקיים מצוות, מלבד זבח ומנחה שלא יועילו, ברם שאר מצוות מועיל לכפר עבורם.

ועוד הקשה במה שאמר אבל מתכפר בתפילה, הלא בכלל זבח ומנחה יש גם תפילה, שהלא עיקר הקרבן הוא הוידי והתפילה שעמו, ובלי זה כל הקרבן אינו לרצון, ואם אמרין שאינו מתכפר בזבח ומנחה שכוללים תפילה, בודאי שלא יתכפר בתפילה לחוד, והאיך אמר 'אבל מתכפר הוא בתפילה'.

ונראה לתרץ קושיא הראשונה לפי מה שאמרו (ברכות לב.): אמר ר' אלעזר גדולה תפילה יותר ממעשים טובים, שאין לך גדול במעשים טובים יותר ממשא רבינו, ואעפ"כ לא נענה אלא בתפילה. ועוד אמר ר' אלעזר גדולה תפילה יותר מן הקרבנות שנאמר למה לי רוב זבחיכם וגו' ובפרש"ם כפיכם ידיכם דמים מלאו. ולפ"ז מתיישב היטב מה שאמר שבזבח ומנחה אינו מתכפר אבל מתכפר הוא בתפילה, דנקט דוקא תפילה שהיא גדולה יותר מן הקרבנות ויותר משאר מעשים טובים.

וכדי לתרץ גם קושיא השנייה, נראה דאכן עיקר הקרבן הוא הוידי והתפילה שעמו, וזה היה מתקיים בשעת הסמיכה, ומצינו בגמרא (זבחים ו.) וכן פסק הרמב"ם הלכות מעה"ק פ"ג ה"ב) דאם לא סמך כיפר, שהסמיכה אינה מעכבת, וילפינן מזה שהקרבן מכפר כשמתחרט בלבו אף בלא הוידי והתפילה שהיו עושים בשעת הסמיכה. ולפ"ז ל"ל דמה שדקדק רב כהנא מהפסוק דעון בית עלי לא יתכפר בזבח ומנחה, היינו כשנעשית בלי סמיכה וחסר את התפילה, אבל יתכפר בתפילה היינו ע"י מעשה הסמיכה.

ועוד ל"ל ובכך נמצאת הקושיא מעיקרא ליתא, דמהא דנקט קרא 'אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה', שנראה שבדוקא נקט 'זבח ומנחה', 'זבח' היינו שלמים, (ע' רמב"ם שם ה"טו), שאינם באים על

חטא, וא"כ אף שיש בהם סמיכה, לא היה זה כמו בשאר קרבנות שאומרים בשעת הסמיכה וידי ותפילה, אבל בשלמים היו אומרים בשעת הסמיכה דברי שבח ותודה, ובמנחה לא היה כלל סמיכה. וזה מה שדקדק לומר שאינו מתכפר עון בית עלי 'בזבח ומנחה', היות ואין בהם תפילה, משא"ב בשאר קרבנות שיש בהם תפילה בודאי יתכפר. (זרע שמשון אות ה').

לע"נ הגר"ר מיכל ב"ר אפרים בירנבוים זצ"ל יא"צ כ"ט אדר

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ. במגן אברהם (סי' תל"א סק"א) כתב 'סמוך לכניסת הלילה'. והיינו דזמן בדיקת חמץ הוא סמוך לצאת הכוכבים. והנה ה"ט"ז (סק"א) דייק אהא דאמרין בגמרא (פסחים ד.): ונבדוק מצפרא, אמר רב נחמן בר יצחק, בשעה שבני אדם מצויים בבתיים, ואור הנר יפה לבדיקה. וקשה דסגי בהך תירוץא לחוד דאור הנר יפה לבדיקה, ומדוע בעינן גם טעמא שבני אדם מצויים בבתיים, וע"ש תירוץו. ונראה דהטעם דהך בני אדם מצויים בבתיים לא סגי, דאפשר דבצפרא נמי מצויים בבתיים, אבל אכתי הוי סגי בהטעם שאור הנר יפה לבדיקה. מיהו נראה דודאי כיון דחיוב הבדיקה סמוך לכניסת הלילה, כיון דאיכא קצת אור, אינו

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$180 פאר גליון מליצי יושר
וועט מען מודיע זיין ביי די ציונים פון די פלאצקע גאון - ווארשא, אבני נזר - סוכאטשוב, ילקוט סופר - פאקש, לב העברי - הר הזיתים, ר' יוסף ענגיל - ויען, בן לאשרי און חזון יחזקאל - הר המנוחות
אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקה בלייבט מקח!"
gilyonmy@gmail.com 732-510-0560

לעורך הגליון מליצי יושר

אתחיל מיד עם ביקורת!

איני מסכים עם העמוד ראשון של הגליון שכתוב שם דיש לקנות לעצמו מליצי יושר נגד מקטריגים. ראש השנה זה שני ימים בשנה, ורק אז יש מקטריגים, ולכן יש מצות תקיעת שופר לבטלם. אבל בכל השנה אין צורך לקנות מליצי יושר, ואין צריך לבטל מקטריגים, כי כל הנושא של קטיגור וסניגור זה נוגע בראש השנה, או לאחר מאה ועשרים שנה, ולא בכל השנה.

ישראל חיים מלישר. לייקוואד

תגובת המערכת

ראה בתיא (אגרת הקודש פרק כ"א) שמעורר ומזרז ליתן צדקה בכל יום ויום, ולא להסתפק במה שנותן סכום גדול בפעם אחת, כי אדם נידון בכל יום, וצריך בכל יום זכותים לזכות בדן, וז"ל: הצדקה מגינה ומצילה בפירותיה בעוה"ז מכל מיני פורעניות המתרגשות, כדכתיב "וצדקה תציל ממות", וכל שכן שמציל משאר מיני יסורים הקלים ממות, לכן טוב לנו להקדימה כל מה דאפשר, שהרי אדם נידון בכל יום.

בלא ברהמ"ז ובלא ברכה אחרונה, וכן בשיעורי עירובי חצרות ועירובי תחומים נעשה בלבול וכו'. ונראה להביא ראיה שנתקטנו האנשים [ולכן אין ראיה ממה שמדד הנוב"י באגודלו שיעור ביצה], דהנה התוה"ק אמרה 'ראשית עיריותיכם תרימו חלה', ושנו במתניתין (חלה פ"ב מ"ו) חמשה רבעים קמח חייבים בחלה. וכתב הרע"ב שם דזה היה השיעור של עומר לגולגולת של המן במדבר, ע"ש. הרי כי הקפיד רחמנא ליקח חלה משיעור לחם שיכול האדם לאכול ביומו כמו העומר שהיה שיעור לחמו של כל יום, ומעתה אם נשער לחם של יום אחד לאיש בזה"ז, תמוה מי אשר יכול לאכול בזה"ז כשיעור מ"ג ביצה וחומש ולצרף עמו מים ומלח ושאר וכו', דאם נחשוב שיעור הביצים כמו שכתב הצ"ח וכו', אם יאכל אדם בזה"ז כשיעור הזה, היה כריסו נבקעת. לכן בלי ספק כי נתקטנו הדורות, כי בדור המדבר מצינו גבהם של לויים עשר אמות (ע' שבת צב.), ובזה"ז לרובם גבוהים מן ג' עד ד' אמות וכו'.

ועובדא ידענא כאשר הלכו להתפלל במירון, בסמוכים אצל תנא אחד אשר הוא מונח למטה בבור רחב, והורידו עצמן בתוך הבור, והדליקו נרות, ומצאו אותו תנא מונח על אבן מעוטף בטליתו, ובקשו מחילה, והתחננו תחינתם. ואח"כ מדד אחד את ארכו, והיה האורך ששה מטות

וחצי, והמטה היה לערך אמה וחצי ויותר, והמודד היה מהרמ"ל (ר' משה לייב העלער חתנו של הר"ק ר' עמרם חסידא) אחיו של הג"ר שמואל העלער זצ"ל. ומעתה אין לנו ספק שנתקטנו בני אדם, א"כ אין לנו ראיה שנתקטנו הביצים. (שו"ת ר' עקיבא יוסף או"ח ח"ב סי' שט"ז).

לע"נ הרה"ק ר' שלמה ב"ר א"ב צבי זצ"ל בעל תפארת שלמה יא"צ כ"ט אדר

וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לו לכפר עליו. ראה חידוש בדברי בעלי התוס' עה"ת (ויקרא ד"ה לכפר עליו), וז"ל: כי כשאדם אוכל חלב בשוגג מביא חטאת, ועל הספק אשם תלוי, ולפעמים סבור בודאי שאכל שומן והוא אכל חלב, ועליו העולה מכפרת מה שלא ידע לעולם, עכ"ל. ואולי טעמם, דכי היכי דמכפר עולה על הרהור הלב והיינו על מחשבה בלי מעשה, הכי נמי מכפר על מעשה בלי מחשבה, כגון אכל חלב וכסבור שומן, אלא דבנודע לו אח"כ הא מחויב חטאת או אשם תלוי, ואי אפשר לעולה שתכפר רק בלא נודע לו אח"כ.

יבשה ידו אם חשיב כחסרה. אמרו בקידושין (דף כד:): דאע"ג דתמות וזכרות בבהמה, ואין תמות וזכרות בעופות, אבל אם יבשה גפה, נקטעה רגלה, נחטטה עינה, פסול לקרבן. וכתב בגליוני הש"ס שם, וז"ל: בשו"ת חסד לאברהם (מובא במנחת פתים או"ח סי' כ"ז) דדקדק מכאן דמי שיבשה ידו השמאלית, כחסרה דמיא, ויניח תפילין בימין. והנה גוף הספר חסד לאברהם אין בידי, ובמנחת פתים סתר דבריו לפי דברי הרשב"א בסוגין בשם הראב"ד דכתב דטעם יבשה גפה פסול לקרבן, כיון שכל כחו של עוף בכנפיו, וא"כ אין ראיה ליבשה זרוע אדם.

וע"ש עוד שהעיר מירושלמי (יומא פ"ב ה"ג) דאמרו: מעשה באחד שיבשה זרועו ואפ"ה הקטיר הקטורת. הרי דאף שיבשה זרועו הקטיר קטורת, ולא חשיב בעל מום. הנה אין זו ראיה של כלום, דשם בירושלמי הכוונה שהקטיר קטורת באותה היד שיבשה, וא"כ על כרחך דלא יבשה לגמרי, מדהיה יכול להקטיר בה, רק יבשה קצת, רק היה קשה לו להקטיר בה, ועם כל זה בחמת חיבת הקטורת לא הניחה.

לכות ולרפואת מ.ל.ב.ח.

ויקרא אל משה. הנה כל המפרשים האריכו למעניתם על דבר קטנות אות א' של 'ויקרא', וחסרון אות 'ל' בתיבת 'ענו', מרבייתם נשתוו בדיעה דמשה

שהיא המחשבה וזה הוא ע"י הדם, וממילא נתקנים כלי המעשה. ואילו בעולה שהפגם הוא במחשבה, רק שע"י המחשבה נפגם גם הגוף, לכן צריך להתחיל התיקון בגוף שהוא ע"י האברים, וממילא נתקנה המחשבה. (נאות הדשא, מטות).

לכות פ.ב. ע"י להצלה בכ"ע

ויקרא אל משה. איתא במדרש תנחומא א"ל הקב"ה בעולם הזה עשיתך ראש על כל ישראל, ולעולם הבא כשיבואו הצדיקים ליטול שכרם, אתה בא בראש כולם, שנאמר (דברים לג:כא) "ויתא ראשי עם צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל". ונראה לי הטעם שהבטיח הקב"ה כעת למשה אחר בנין המשכן שיהיה ראש על כל ישראל גם לעתיד לבא, דרש"י פירש עה"פ 'ויקרא אל משה מאהל מועד לאמר', צא ואמור להם דברי כבושין, בשבילכם הוא נדבר עמי. וצ"ב מאי 'דברי כבושין' יש בזה. והביא בליקוטי חבר בן חיים בשם החתם סופר, דאיתא במדרש (ויקרא רבה א:ו): משה רבינו היה מצטער שלא השתתף בנדבת המשכן, אמר לו הקב"ה בדרך עמי לומר עלי מכל נדבתך. והכונה נדבת המשכן היה לכפר על עון העגל, וכיון שמשה לא חטא, לא הוצרך לכפרה, ונצטער משה שלא זכה להיות במדריגת בעל תשובה אשר במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד,

והיה מצטער שהוא למטה ממדריגת ישראל. אבל באמת כיון שמשה החזיר את ישראל בתשובה, וגדול המעשה יותר מן העושה, לכן אין מקום להצטער על זה, דאדרבה, כל מדריגתם בתשובה בא ע"י משה. וזה מה שאמר הש"ת למשה 'דבורך עמי', היינו כלומר בשבילי, [והיינו מה שנתעורר כלל ישראל בתשובה ע"י דיבורך], חביב עלי יותר מנדבתך, והן הן הדברי כבושים לישראל, כי מה שמשה רבינו הגיע למדריגה גדולה כזו הוא רק ע"י ישראל, עכ"ל החתם סופר.

ונראה דזה כוונת המדרש, שאחר בנין המשכן הבטיח הקב"ה למשה שיהיה ראש על ישראל ויקבל שכרו בראש כולם, והיינו אף שלא התנדב למשכן, כי לא היה צריך לכפרה, אעפ"כ הוא במדריגת בעל תשובה כיון שהוא החזיר את ישראל בתשובה, וצדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל, ועל כן תשובת כל ישראל ונדבת המשכן נחשב כזכותו.

לע"נ הג"ר משה ניישלוס ב"ר יעקב זצ"ל אבד"ק סקוירא יא"צ כ"ז אדר

אם נתקטנו הביצים. הצ"ח (פסחים קטז.) כתב שהביצים בזמנינו נתקטנו עד חציין, והחזיק אחריו בשו"ת חת"ס (או"ח סי' קכ"ו) דבזמנינו יש לעשות השיעורים כפול, ולכן יש לחשוב ביצה כמו חצי ביצה, א"כ שיעור כזית בזה"ז הוא כביצה וכו'. אבל נראה דאם נחשב כזית כחשבוננו של הצ"ח, א"כ יעלה ג' זיתים של כורך בפסח כשיעור ג' ביצים, וצריך לבלוע אותם כאחת, כדאיתא באו"ח (סימן תע"ה ובמג"א סק"ד). ואם יאכל ג' ביצים כאחת, אז מקיים בודאי מצות חנק ר"ל וכו', אך אם כזית הוא חצי ביצה ובפרט שליש ביצה, יש לו מציאות שיאכלנה כאחת.

ובחיי אדם (כלל קכ"ח סט"ו) פסק דלא כהנוב"י, וכותב כשם שהביצים נתקטנו, כן האנשים נתקטנו, ע"ש. אע"פ שהחיי אדם הוא תלמידו של הנוב"י. ובתשובה מאהבה (ח"ג י"ד סימן של"ד) שהיה ג"כ מתלמידי הנוב"י, וטען כנגד רבו הנוב"י כי רבו היה ארוך בדורו, ואגודלו היה כפול, [ולכן אין ראיה ממה שמדד הנוב"י לפי מדת אגודלו, דהביצים נתקטנו], ורבו הנוב"י שחק ושתק. וא"כ אולי הודה לו וכו'. ומי יכול לסבול בדור חלוש כזה לשתות ד' כוסות, דלפי דברי הצ"ח הוא י"ב ביצים, ולכתחילה בעיני לשחות כולו (כמבואר בסימן תע"ב סעיף ט'), ומצה ומרור וכורך בשיעורים כפולים כאלו, ושוב לאכול האפיקומן לתיאבון, וכמה תלקות יכול לצאת מזה להקל, דכיון שלא יברכו על הפרשת חלה פחות משיעור הצ"ח, א"כ גם לא יפרישו חלה. וכן יעשו עיסה יותר משיעור חלה לפסח ויכנסו לחשש חימוץ (כדאיתא באו"ח סימן תנ"ז), וגם יאכלו לשובע נפשם

רבינו ע"ה בענותנותו הגדולה לא רצה לכתוב על עצמו שבח גדול כזה, אשר על כן בא השינוי.

ואנכי לא כן עמדי, אלא דקטנות אות א' היא משום שיש בתורה אותיות רבות, ואותיות זוטרות, והם ב' בחינות ששתיהן יסודתן בקודש מכוונן לעולמות הגבוהים, באופן שבמקום שכתוב אות גדולה או קטנה, מוכרח להיות כך, וח"ו שמשא רבינו ישנה לענותנותו מרצון הבורא ית', דאם כן היתה ח"ו התורה פסולה, שנכתבת לכוונת בני אדם שלא ככוונתו ית', ומה נפ"מ אם משנה האות בגודל וקוטן.

אלא טעם החילוק בין אותיות גדולות וקטנות הוא, דעיין בשל"ה הק' (תורה שבכתב פרשת תשא) שכתב, ד'ישראל' נוטריקון 'יש ששים רבוא אותיות לתורה, וידוע מהמפרשים דלא מצינו כל כך אותיות בתורה, ובפרט שבני ישראל בירכס ה' שיהיו בלי מספר, כדכתיב (הושע ב:א) 'אשר לא ימד ולא יספר', וכבר ישנם בלי עין הרע מליונים הרבה רק מקצת שני שבטים של יהודה ובנימין ולוי, ואילו עשרת השבטים מי יודע מספרם.

ולכן יש אומרים שחושבים בזה המילואים, דהיינו אות 'ו', חושבים 'ווד', וכן כיוצא בזה שאר האותיות. ויש אומרים שכל אות נתהוו מאות 'ו' שהיא ציור נקודה, ויש בצורת כל אות נקודות רבות, שעל ידיהם נצטייר האות, כגון האות 'ו' עצמו, ציורו ג' נקודות: ראש תוך סוף, וכל נקודה היא נשמה המאירה בגוף אחד מישראל (ראה במדבר קדמות מערכת 'ו' אות 'ו').

והנה יש נשמות ששרשם מאות גדול שבתורה, ויש ששרשם מאות קטן, ורוב הנשמות שרשם מאותיות הבינונים. והקב"ה גילה למשה רבינו סוד בריאת העולם, דאסתכל אורייתא וברא עלמא, ולכן ידע משה רבינו לכתוב בכל מקום אות הרומוז למכוון הענין.

וכי תימא מה הכוונה בכל הטעמים והרמזים שכתבו בספה"ק על קטנות אות א' של ויקרא, וכמו כן על שאר האותיות הקטנות והגדולות, הרי לפי הנ"ל זה תלוי בשורש הנשמה שמרומז באות ההוא, ומדוע הוצרכו טעמים נוספים.

דע, כי זה שכתבתי הוא טעם האמיתי, אך כמו שהקב"ה אין סוף, והוא וחכמתו אחד, נמצא דגם לתורה הק' שהיא חכמתו ית', אין סוף, ולכן יש לדרוש ולרמז בה בכל שנה ששים רבוא פירושים על דרך פרד"ס שהם בגדר פפראות לחכמה.

אך עיקר האמיתי הוא שהתורה נכתבה באותיות ותיבות ופסוקים ופרשיות כפי רצונו ית', ולא שינה משה רבינו ח"ו לכתוב לאיזה כוונה אפילו אות גדולה לקטנה או לבינונית, כי אם היה עושה כך, היה מחריב הבריאה שנתהווה מאותו אות, הן בהמשיך לו אור גדול יותר ממה שקצוב לו כגזירתו ית', והן בהפחית לו אור מהמגיעו כפי שעלה ברצונו ית' בעת בריאתו.

אמנם גם זה אמת שכפי הפירוש בפרד"ס שחכמי ישראל מחדשים בתורה בכל דור ובכל שנה, נעשה עיד"ז השתנות ג"כ בבריאת כל העולמות, וזה היה בכוונתו ית' בשעת הבריאה על זה ההשתנות.

ועל זה אמרו 'ובתורתו יהגה יומם ולילה', שנקראת 'תורתו' (ע' עבודה זרה יט.), דאפילו הקב"ה בעצמו אומר חידוש זה, ואפילו כמה וכמה דורות עד שלא נולד אותו התנא, כבר אומרו הקב"ה בשמו, כאומרם ז"ל (במדבר רבא פ"ט ז'): בשעה שעלה משה למרום שמע קולו של הקב"ה שהיה יושב ושונה אליעזר בני אומר כך. כי כן עלה במחשבתו ית' שמאותן הניצוצות הקדושות יתהוו אותיות שם אותו צדיק, ועיד"ז יהיה בכחו לחדש אלו דברי תורה שתיבותיהם נשתלשלו דרך הרל"א שערים (ע' ספר יצירה פ"ב מ"ד), מאותיות שנבראו בהם שמים וארץ, ועל ידי זה הבריאה שכנגד אותן האותיות, תפשוט צורתן הקודמת ותלבוש צורה אחרת כרצון אותו צדיק, ולכן הוא יכול לעשות מופתים בשמים ובארץ, ועל זה כוון הקב"ה ברגע הבריאה.

והנה אם מה שכתבתי, כוונתי כהלכה - טוב, ואם לאו ח"ו, אני מבטל, ויהיה כלא כתוב.

לכות מ.ב.ה.פ. להצלחה מרובה בעסקיך

אור בארבעה עשר בודקין את החמץ. אמרו בפסחים (דף ד:). בעו מיניה מרב נחמן בר יצחק, המשכיר בית לחבירו בארבעה עשר, חזקתו בדוק או אין חזקתו בדוק. ופירש"י וז"ל: בארבעה עשר - שחריף, מי מחזקינן ליה להאי משכיר דודאי בדקו אמש כמצות חכמים, אי לא, עכ"ל. הרי הדגיש רש"י דאיירי בארבעה עשר 'שחריף'. אבל שאר הפוסקים סתמו וכתבו

בארבעה עשר סתם, ומשמע מדבריהם שבעיא זו איתא אפילו אם השכיר בליל' ארבעה עשר.

ונראה שרש"י סובר שהבדיקה זמנה כל הלילה, והא שיש לבדוק בתחילת הלילה, היינו רק משום זריזים מקדימים למצות, וכיון שזמן הבדיקה הוא כל הלילה, אין לנו לומר בליל י"ד שחזקתו בדוק, דאטו יש לנו להחזיק כולי עלמא בורזים. אבל שאר הפוסקים סבירי להו שתקנת הבדיקה היתה על תחילת הלילה, ולדידיהו שפיר אמרינן שחזקתו בדוק אפילו בליל י"ד, משום שיש לומר שודאי לא עבר על תקנת חכמים ובדק במועד הנכון.

אמנם במשנה ריש פסחים הביא הר"ן בשם הראב"ד דמשום הכי נקט "אור" לארבעה עשר, ולא "ליל" לארבעה עשר, לומר שצריך לבדוק בתחילת הלילה שיש עדיין אור, שבלאו הכי לא היה נקט התנא לשון "אור" אפי' דזה לישנא מעליא, ע"ש. וא"כ משמע דהא שכתב המחבר בתחילת י"ד בודקין, היינו לא מטעם זריזים מקדימים למצות, אך משום שעצם הדין הוא דיש לבדוק בתחילת הלילה כדמשמע לשון המשנה "אור לארבעה עשר", והיינו שיש עדיין אור.

וכן נאמר בירושלמי (ריש פסחים) ר' מנא אמר דבודקין את החמץ בליל י"ד, דכתיב "ושמרתם את היום הזה לדרתים חוקת עולם", עשה שיהיו היום והלילה של י"ד משומרים מחמץ. [דלשון "ושמרתם" משמע שיהא היום והלילה כבר נשמר מן החמץ, והיינו שיהא המקומות כבר נבדק מחמץ], ופריך שם דא"כ יתחיל לבדוק ביום ג', ואז יהא היום והלילה משומרים, ומשני שם דאף ר' מנא צריך לטעמו דרבי יוסי שאין בדיקת הנר יפה אלא בלילה, ע"כ. הרי דלר' מנא פשיטא לן דבעי לבדוק בתחילת הלילה שיהא כל היום והלילה משומרים, ואף כי שבתלמודא דידן לא נזכר האי טעמא, מ"מ לא מצינו שנחלקו תלמודא דידן ותלמודא דמערבא בעיקר זמן הבדיקה, ונחלקו רק בטעמא, (ועיין בביאור הגר"א סו"ס תל"א). וא"כ עצם הדין הוא לבדוק בתחילת הלילה, ולא רק משום זריזין מקדימין למצות. (חזו"י פסחים שם).

חדש ויצא לאור
החדש רבנו חיים הלוי
 על הרמב"ם
 עם מורשת הגר"ח
 כרך ראשון

ר"ל מדרש ברוחם נטאות עינים עינים סודות מקראת ופירוש

מחברת מוסקטת ומרחבת
 בעריכת מכוון מורשת הגר"ח לאורי
 חרבה שנים בעיקר עשיה

ר"ל מדרש ברוחם נטאות עינים עינים סודות מקראת ופירוש

מחברת מוסקטת ומרחבת
 בעריכת מכוון מורשת הגר"ח לאורי
 חרבה שנים בעיקר עשיה

מכון מורשת הגר"ח

בשורה טובה
 שוב יצא לאור הספר הטובקט ביותר
 חלת לחם על הלכות חלה - ברכת הבית על טוסבת חלה
 במתרהרה סופארת בתכלית ההירור והויפי

ר"ל מכוון עבודה בורה

אספר הלכות הספר באר"ה הרב יצחק טייטלבוים שליט"א 4733-487-232
 דורש"ים: מכוון עבודה בורה 777-657657-82

סגולה פאר ערליכע קינדער
 סגולת אריה"ק כהדרכת הר"צ מאראד זצ"ל

ארינברענגען יראת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכוון דורות ישרים:

- א ת"ח ירש וואס טוהט עס שוין אסאך יאהרן צו העלפן אירן וועט עס טוהן פאר אייער יעונה פרויזאט. באמנות. קאנפירענשעל.
- יעדע נאמען איז א באזונדערע שטיין. באזונדערע עבודה און תפלות פאר א לענגערע צייט. אלעס ווערט געטוהן מיט גרויס איבערגעגעבענקייט. מיט כוונה. במתינות. אזוי האט עס די רייכטיגע כח.
- משרייבט די נאמצע נוסח אויפן שטיין סיי פאר נעם באקט די חלות און סיי נאכדעם אזוי ווי אלע שטות. די שטיין בלייבט אין דעם אוועקן פאר 2 וואכען.
- מ'זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין. ביי די רייכטיגע צייטען.

דוקא איין דעם מקובל'דיגע אופן פון מכוון דורות ישרים ווערט מען ווי עס ווערט מקוים די ווערטער פון אריה"ק אויפן פאר יעדן הילף (אנצוועגן וויין און צו אירשקייט). שיתפייט לבו לשמים לטובה (ס'רש"י די נאמצע מענטש). וזאת כלים (וועסט זעהן וואונדער). מקנען עס געבען פון מעשר.

פאר פרטים רופט-טקסט מכוון דורות ישרים
 dorosyesharim@gmail.com 917-635-3863

- צופרידענע עלטערען פון מכוון דורות ישרים זאגן:**
- מיין קינד איז געווארען א אנדערע מענטש. ער לערנט עדיגער א מסכתא.
 - מיין ווהן בעהת מיין וועק מיין אויך 5 מינוט פאר סוף זמן קריאת שבע.
 - מיין יצחק האט ארויסגעלייגט א פילענער.
 - איר האב קיין געהאט קיין מנוחה מאירעם נישט וויסענדיג וואס מיין בחור טוהט.
 - כהיום געגעבן זעהן הצלחה מיט מיין קינדער נאכטא מנדב ויין פאר מיין חברים קינד.